

Drage učenke in učenci!

April je mesec, ki mu rečemo tudi mesec knjige, saj 2. aprila praznujejo otroške knjige, 23. april pa je svetovni dan knjige. Danes je torej **mednarodni dan knjig za otroke**. Obeležujemo ga že od leta 1967, poznamo pa ga tudi kot svetovni dan pravljic.

Zakaj je prav 2. april mednarodni dan knjig za otroke? Na ta dan se je leta 1805 na Danskem rodil pisatelj **Hans Christian Andersen**. Med drugim je napisal tudi veliko število pravljic. Ali poznate katero izmed njih? Morda ste že slišali za Grdega račka, Kraljično na zrnju graha, Deklico z vžigalicami, Cesarjeva nova oblačila, Malo morsko deklenco, ... Po marsikateri njegovi zgodbi so posneli tudi risanko.

Hans Christian Andersen.

Grdi raček.

Kdaj ste nazadnje prebrali kakšno knjigo? Vem, da zelo radi obiskujete šolsko knjižnico, gotovo pa imate tudi doma svojo knjižno polico. Morda se na njej skriva še kakšna neprebrana knjiga ali pa vsaj takšna, ki je niste brali že dolgo časa. Danes je pravi dan, da jo vzamete v roke. Knjige so namreč čudovite prijateljice, ki znajo na prav poseben način krajšati čas.

Katera je vaša najljubša knjiga? O čem pripoveduje? Morda pa ste celo razmišljali o tem, da bi tudi sami nekega dne pisali pravljice. Ali ste kakšno že napisali? O vsem tem mi lahko pišete na elektronski naslov: polona.kapitan@guest.arnes.si Vesela bom tudi risbic vaših najljubših pravljic.

Spodaj si lahko preberete zgodbicco o deklici Luisi, ki je šla prvič v knjižnico. Ob mednarodnem dnevu knjig za otroke jo je leta 2016 napisala brazilska pisateljica Luciana Sandroni.

Nekoč je živela ... Princesa? Ne.

Nekoč je bila knjižnica. In nekoč je bila tudi deklica z imenom Luisa, ki je šla prvič v knjižnico. Hodila je zelo počasi, ker je vlekla za sabo veliko torbo na koleščkih. Očarano si je ogledovala notranjost knjižnice: police, same police, police, polne knjig. Mize, stoli, pisane blazine, risbe in plakati po stenah.

»Prinesla sem fotografijo,« je plaho rekla knjižničarki.

»Odlično, Luisa! Izdelala ti bom člansko izkaznico. Ti pa si medtem izberi knjigo. Lahko si izbereš eno, ki jo boš odnesla domov. Prav?«

»Samo eno?« je razočarano vprašala Luisa.

V tistem je zazvonil telefon in knjižničarka je Luiso prepustila težki nalogi izbiranja ene same knjige izmed tisočerih knjig v knjižnici. Deklica je potegnila za seboj torbo in dolgo, dolgo iskala, dokler ni našla svoje najljubše knjige: Sneguljčico! Knjiga je imela trde platnice in čudovite ilustracije. Vzela jo je v roke in spet povlekla torbo. Že je hotela oditi, ko jo je nekdo potrepljal po rami. Deklica se je obrnila in od presenečenja skoraj padla vznak. To ni bil nihče drugi kot Obuti maček s svojo knjigo v rokah, bolje rečeno, v tacah!

»Dober dan. Kako gre, gospa?« se je pošalil maček in se priklonil. »Luisa, še nisi naveličana teh zgodb o princesah? Zakaj si ne bi raje izposodila moje knjige Obuti maček, ki je veliko bolj zabavna?«

Luisa je ostrmela od začudenja. S široko odprtimi očmi sploh ni vedela, kaj naj reče.

»Kaj je? Ti je muca snedla jezik?« se je pošalil.

»Si ti res Obuti maček?«

»Seveda sem. Iz mesa in krvi! Vzemi me s seboj domov, pa boš izvedela mojo zgodbo in zgodbo markiza Carabasa.«

Luisa je od osuplosti samo prikimala.

Obuti maček se je s čarovno kretnjo vrnil v knjigo. Ko je Luisa že hotela oditi, jo je spet nekdo potrepljal po rami. To je bila ona: 'bela kot sneg, rdeča kot kri in črnolasa kot ebenovina'. Uganete, kdo?

»Sneguljčica?!« je rekla Luisa čisto zamaknjena.

»Še mene vzemi domov, Luisa. Ta izdaja,« je rekla in pokazala na svojo knjigo, »je zvesta priredba pravljice bratov Grimm.«

Luisa je že hotela ponovno zamenjati knjigo, ko se je natakajeno oglasil Obuti maček.

»Sneguljčica, ne vidiš, da se je Luisa že odločila? Raje se vrni k svojim šestim palčkom!«

»K sedmim! Sploh pa se še ni odločila!« je rdeča od jeze vzkliknila Sneguljčica.

Oba sta se zazrla v Luiso in čakala, kaj bo rekla.

»Res ne vem, katero naj vzamem. Najraje bi vzela vse ...«

In prav v tistem hipu se je zgodilo nekaj neverjetnega: iz knjig so stopile vse pravljичne osebe: Pepelka, Rdeča kapica, Trnuljčica, Motovilka. Cela družčina pravih princes.

»Luisa, vzemi me domov!« so jo vse rotile.

»Samo posteljo potrebujem, da se bom malo naspala,« je zazehala Trnuljčica.

»Samo sto let, nič več,« je posmehljivo prhnil Obuti maček.

»Lahko ti pospravljam po hiši, zvečer pa grem na zabavo na grad ...« je rekla Pepelka.

»S kraljevičem!« so vsi zavpili.

»V košarici imam potico in vino. Bi kdo pokusil?« je ponudila Rdeča kapica.

Kmalu zatem so se jim pridružili novi pravljичni liki: Grdi raček, Deklica z vžigalicami,

Kositrni vojak in Plesalka.

»Luisa, gremo lahko s teboj? Mi smo Andersenovi liki,« je prosil Grdi raček, ki sploh ni bil tako grd.

»Je pri tebi doma toplo?« jo je vprašala Deklica z vžigalicami.

»Hm, če imaš peč, bova midva raje ostala tukaj ...« sta pripomnila Kositrni vojak in Plesalka. Tedaj se je na vsem lepem prikazal ogromen kosmat volk z ostrimi čekani in se postavil pred družčino.

»Hudobni volk!!!« so zavpili.

»Volk, zakaj imaš tako velika usta?« je iz navade vzkliknila Rdeča kapica.

»Jaz vas bom branil!« je junaško rekel vojaček.

V tistem je volk že odprl svoj velikanski gobec in ... Jih vse požrl? Ne! Samo zazehal je, ker je bil zelo zaspan, nato pa je miroljubno rekel:

»Pomirite se, družčina. Rad bi vam nekaj predlagal. Luisa naj si izposodi knjigo o Sneguljčici, mi pa bomo zlezli v njeno torbo. Dovolj velika bo za nas.«

Volkov predlog se je vsem zdel odličen.

»Prosim, Luisa!« je rekla Deklica z vžigalicami, drgetajoč od mraza.

»No, prav!« je rekla in odprla torbo.

Pravljični liki so se postavili v vrsto in poskakali vanjo.

»Najprej princese!« je zavpila Pepelka.

V zadnjem trenutku so se prikazali še liki iz brazilskih pravljic: Saci, Caipora, zelo zgovorna punčka iz cunj, zelo neumni deček, deklica z rumeno torbico, še ena deklica s prababičino sliko, prilepljeno na obleko, mali gospodovalni kraljevič. Vsi so zlezli noter.

Torba še nikoli ni bila težja. Presneto težki liki so to! Luisa je vzela v roke knjigo o Sneguljčici in knjižničarka je zabeležila izposojjo.

Kmalu je Luisa vsa vesela stopila v domačo hišo. Mama ji je od znotraj zaklicala:

»Si že doma, ljubica?«

»Vsi smo doma!«

VIRI:

<https://www.shortstoryproject.com/writers/hans-christian-andersen/> (1. 4. 2020),

<https://potovke.wordpress.com/2015/04/02/svetovni-dan-pravljice/> (1. 4. 2020),

<https://blog.cobiss.si/2019/04/02/mednarodni-dan-otroske-knjige/> (1. 4. 2020),

<https://www.ibby.si/index.php/component/content/article/36-slo-novice/252-neko-je-> (1. 4. 2020).